

Szabó T. Anna
Erősebb nálam

novellák

Csend

CSEND: ez volt ráírva a lány hátára a strandon. Kata nem is látta az arcát, csak az átlátszó krokodilcsattal feltűzött hennavörös haját, mert mire felnézett, a csillogó papucsos lány már elment mellette. Ezt a szót nem lehetett figyelmen kívül hagyni: a széles, puha, fehér hátán, az egyrészes fürdőruha mély kivágásában messziről is feketélltek a vastag nagybetűk. Utánafordult egy pillanatra, de más tetoválás nem volt az idegen nőn, semmi egyéb jel, csak ez az egyetlen szó. Mint a cím egy könyvgerincen.

Visszafordult, és tovább szedelőzködött, mert a kislánya nyafogni kezdett fagyíért, és mire megint felnézett, a tetovált lány eltűnt. Végre sikerült a gyerekek holmiját összeszednie, a labda kétszer is kigurult közben a hóna alól. Nagy nehezen elindultak, de a pokrócok közt lépni is alig lehetett, Petinek hiába fogta a kezét, a kicsi pár méter után megbotlott egy úszógumiban, és ráesett egy horkoló nagypapa hasára. Sívalkodás, bocsánatkérés, nevetések. Utálta ezt a hirtelen figyelmet, amivel a gyerekekkel vonulás járt, feszélyezte a bosszantóan lassú processzió. Kínlódva elvergődtek a büféig, de ott az erős halszagtól szagatni kezdett a feje. Lezökkent az asztal mellé, a forró sörpád rögtön a combjához ragadt,

lassításban előhalászta a törölközők alól a pénztárcáját. A nagyobbikat fagyíért küldte, a kicsinek meg odaadta az otthonról hozott, meglangyosodott szörpöt. Haza, most azonnal, gondolta, ki is mondta, de nem mert megmozdulni, szédült. Miért vannak itt annyian? És minek kellett idejönni, amikor már délben is érezte, hogy reggel napszúrást kapott a matracon? Ilyenkor a félhomályos szobában is rossz, nemhogy ebben a sivítő kölykökkel teli tömegben. Hangosak, mert jön az ős, de nem akarják itt hagyni a vizet, a vattacukrot és a végre-valahára éjfélig nyúzzható felnőtteket.

Csend, csennnnndddd... Csend békéje, béke csöndje, ezt Weöres írta, kóruson énekelték valaha, derengtek a szavak a fájdalom függönyén át, nem is csend kell, de csönd, mint Csönge, Csönge gyöngé csöndje, jártak egyszer ott átutazóban a férjével, világvégi falu, teljes a béke. Oda kellene költözni, amikor a gyerekek végre felnőnek, ott kéne élni kettesben, csak sétálgatni, nézni az eget, és beszélgetni, amíg lemegy a nap. De hol van vajon Máté? Hazajön-e még egyáltalán? Vagy tényleg új életet akar kezdeni mással? Nem, nem, nem. Kész! Elég volt! Csendet kérek! Nem mondta ki, mert megjött Ábris, csorgott az alkarján a pisztáciafagylalt, és Kata kikökölt, amíg hadakozott a darazsakkal. Még csak egy csípés hiányzik, a szakadatlan bömbölés egész úton házáig, volt már ilyen. Csak haza, csak haza, csak haza. Hova haza.

Miután megettek és megittak mindent, felkászálódtak, és kiléptek a ponyvák és a fák árnyékából az utca forróságába. Végigvonszolta nyafogó gyerekeit a hosszú

járdán, nem is szólt hozzájuk, annyira lüktetett a halántéka. Eltorzult arccal lökte be az ajtót. Már azt se bánta, ha anyósáék így látják, tépetten és kétségbeesetten, jojózott a szeme a fájdalomtól, szó nélkül lerogyott a konyhaszékre. Az anyósa elszalasztotta gyógyszerért Ábrist, és hideg vizes borogatást tett a homlokára. Amikor végre betámogatták a hűvösre, és egyedül maradt a szobában, Kata a szájára tapasztotta a kezét, hogy visszafojtsa a nyöszörgést. Kínjában beleharapott saját ujjába. Érezte a felkúszó hányingert, és arra gondolt, ne-hogy megint terhes legyen. El se tudta képzelni, hogy újrakezdhetné, a férje helyett most egy harmadik, emléknek itt hagyott gyerekkel.

Mikor megkapta a gyógyszert, alig bírt inni. Visszahanyatlott a párnára, és elaludt. A gyerekek be se néztek hozzá, mentek játszani és esti mesét nézni. Kata mélyen, fejbe verve aludt, arra ébredt, hogy a fiúk megint ordítanak. A homloka még mindig lüktetett, de már kicsit jobb volt, érezte, ki kell mennie a fülledt szobából. Fel-tápaszkodott, kitámolygott a kertbe. A függőágyba feküdt, lehunyta a szemét. Barlangba vitte az álma, félhomályos derengésben és langyos biztonságban lebegett egy fekete tóban, hallgatta, ahogy a cseppkövekről le-lecsöppen a víz, ringott, ringatózott, annyira otthon volt, mintha soha nem ment volna el innen. Anyaöl, ölmeleg, lágy és lebegő, levegőtlen élet. Csend, csönd, csend, csönd. Béke. Jobb ez, mint a fény, szebb ez, mint a szerelem. Erősebb, mint a halál.

Mire kinyitotta a szemét, egészen besötétedett. Kában pislogott, nem tudta, hol van, a lomb lengett és

susogott felette, körülötte, benne, a levelek és a felhők résein elővillódtak a csillagok. Jó, hogy nem ébresztette fel senki – pedig biztosan kijöttek megnézni őt, még be is takargatta valaki. A hosszú nyárnak vége, a forróságnak is vége, de a fejfájásnak is vége legalább. Felsőhajtott. Hűvös orr ért a kezéhez, az öreg Bob megérezte, hogy Kata felébredt, de nem adott ki hangot, odakucorodott a simogató tenyér alá, megnyalta a kezet, aztán szuszogva visszaaludt. A függőágyat a fával együtt, mint tollat a víz, lágyan himbálta a szél.

Megint eszébe jutott az a mágikus szó a lány hátán. Csak most, ebben az ajándék békében, közönyös egyedüllétben volt módja végiggondolni, mi lehetett az, amit látott. Vajon ki tetovál magára egy ilyen szót, és miért csak ezt? Talán hallássérült, és így akarja közölni? Vagy utálja a zajt ő is – de akkor mit keres csúcsidőben a strandon? Lehet, hogy zenész. Ők szoktak hangjegyet vagy violinkulcsot tetováltatni magukra. De miért ilyen nagyok és feltűnőek azok a betűk, és miért a hátára írták fel, ilyen csúnya betűtípussal ráadásul. Talán valami titkos, érzékiségre utaló jelentése lenne, amit csak a hülye nem ismer? És ha valami szexuális dolog, akkor billog-e, vagy felszólítás? És vajon miért hivalkodik vele, milyen perverz parancsra fontos megmutatnia mindenkinek? Még az is lehet, hogy valami vallási jelentése van, zen vagy ilyesmi...

Hirtelen Kata szeme elé villant a „Csend, adás” feliratú kigyúló tábla a stúdiók ajtaja felett, ahová az apja hordta be mindig magával gyerekkorában. Hát igen, megtörténhet, hogy az a lány pont tévés vagy rádiós.

Ez megmagyarázná a betűk méretét. Vagy az is lehet, hogy egyszerűen depressziós filozófia szakos, aki azzal akarja távol tartani a halál csendjét, hogy felírja magára, mint egy ráolvasást – így akkor látja, mikor a háta közepét. Ez tűnt a legkevésbé kézenfekvő, mégis a legvalószínűbb megoldásnak. Kata kísértést érzett, hogy bemenjen egy tollért, és magára vessen, jó nagy betűkkel, egy darab saját, de még lemosható csendet.

Lehet, hogy mégis neki szólt a szó. Hogy üzenet volt, felhívás. Akkor viszont nem kell megfejteni, hisz nincs más jelentése, csak önmaga. Azt jelenti csak, hogy csend. Hogy csend van, vagy hogy csend legyen. Benne? Körülötte? A lényeg, hogy van, hogy létezik az a csend, amit álmában megtapasztalt. Kata kimondta hangosan a szót, hogy megtörje a csendet, és visszhangként, mint ha a kívánságát akarná teljesíteni, némán és fényesen végigfutott az égen az utolsó augusztusi hullócsillag.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Szekszárdi Nyomda Kft.-ben, 2025-ben
Felelős vezető Vadász Katalin igazgató

Felelős szerkesztő Dávid Anna
Kézirat-előkészítő Balogh Emerencia
Korrektor Schmal Alexandra és Hradeczky Moni
A borító Szilágyi Lenke felvételének
felhasználásával készült
A kötetet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9437
ISBN 978-963-14-4595-4